

Gesprek na de meeting

Door redactie, Marlies Tjallingii, Frieda Oudakker en Renate

Afgelopen zondag 16 maart hadden we een bijzonder waardevol gesprek na de meeting.

In de meeting was veel stilte, alleen zong één van de aanwezigen het lied met de tekst van Rabindranath Tagore over de boom:

*Wees stil mijn ziel,
de bomen bidden.
Ik vroeg de boom:
vertel mij van God!
Toen ging hij bloeien.*

Na de meeting ontspoon zich een mooi gesprek vanuit de vraag wat ieder tijdens de meeting ervaren had:

De stilte was voor mij heel teer, als een prachtige zeepbel met regenboog kleuren. Als ik eraan zou komen met mijn vinger, zou hij uit elkaar spatten. De stilte was heel voelbaar. De energielijnen van de kamer zouden er mee te maken kunnen hebben, dat ik de stilte zo intens voelde. Zou ik het lied van de boom wel kunnen zingen?

Na een operatie was er een periode dat ik erg met mijn lichaam bezig was. Juist in de stille samenkomst bracht dat een gevoel van stevig gegrond-zijn en makkelijk in de Stilte zakken. Toen er daarna een bijeenkomst was na een drukke verjaardag werd mij duidelijk hoeveel onrust dat ook achteraf in de Stilte meebracht. Een rustig leven kan voor mij veel bijdragen aan verdieping in de Stilte.

Ik kreeg een sterk beeld van wat we vanmorgen lazen in het boek Quaker Faith and Practice van de Aotearoa/Nieuw-Zeelandse Quakers. Een Quaker echtpaar vertelt dat hun geadopteerde Maori zoon is overleden. Ze maken de afscheidsceremonie mee. Waar ze heel warm door de Maori Gemeenschap ontvangen worden. We kregen het boek van Vrienden in Nieuw-Zeeland.

Het is een tweede druk, waarin veel bijdragen staan over de contacten met de oorspronkelijke bevolking van Nieuw-Zeeland. Na zoveel tijd eindelijk erkenning van de mensen die in Nieuw-Zeeland woonden voordat de kolonisten kwamen en het land gingen bezitten.

Wat ook heel waardevol was de vraag die gesteld werd aan iemand die vrij nieuw bij de Quakers kwam en er een hele reis voor over had.

Hoe heb je de weg naar de quakers gevonden? Wat spreekt je aan bij de Quakers?

- De rol van de Quakers bij de afschaffing van de slavernij heeft mij aangesproken. Daar werd op gereageerd dat er ook lange tijd Quakers waren die slaven hielden, ondanks de Quakers die dit zo snel mogelijk wilden afschaffen. (zie blz 19 dat gaat over quakers en slavernij)
- Het pacifisme,
- Het ervaren van en worstelen met gedachten die alle kanten uitgaan.
- Hoe ervaar je 'dat van God'?

Andere aanwezigen reageerden hierop:

- De serie tv-uitzendingen van Jan de Hartog, ook op de website, maar ook zijn boeken.
- Het verhaal over Benjamin Lay die het theeservies van zijn vrouw kapot gooide in de meeting van Philadelphia, terwijl er ook veel Quakers waren die nog slaven hadden.
- Ik zeg liever: ipv pacifisme, het serieus streven naar vrede. (zie het artikel hierover op blz. 11, red.
- Wij zijn in de gelukkige omstandigheden dat we in het Meester Geerts-huis mogen samen komen voor onze meeting in Deventer. Het is een oecumenisch centrum dat een tiental vluchtelingen kan opvangen door de bedbadbroodregeling van de gemeente Deventer. Het is vroeger een nonnenklooster geweest. We zaten vroeger in de grote kamer aan de straatkant, maar al een hele tijd hebben we onze stiltediensten in de achterkamer waar de energielijnen voelbaar zijn die ook in dit gebouw door de kamer lopen.

Eén van ons heeft een boek gelezen over het onderscheid tussen de werkelijkheid en de realiteit. (in veel woordenboeken worden ze als synoniemen beschouwd, red.). Het leven in de werkelijkheid (alles om ons heen, ook wat we niet kunnen waarnemen, red.) wordt aangemoedigd, dat is concreet en meetbaar. Daarachter gaat de realiteit (alles wat we kunnen waarnemen, red.) schuil die veel minder grijpbaar is, maar wel is waar het écht om gaat.

Kan zo de genuanceerde worsteling met bijvoorbeeld de slavernij begrepen worden? Als Het Licht dat door iedereen anders kan schijnen in een persoonlijk gewetensonderzoek?

De gemeenschap die Quakers vormen, kwam ook ter sprake. Religie betekent verbinden en dat is niet alleen een verticale verbinding met De Geest maar ook een onderlinge verbinding in gemeenschap, *communitas* als ideaal. Die gemeenschap kan er één zijn van gezamenlijk zoeken.

Niet zozeer dat bijvoorbeeld het vredesgetuigenis een “one-size-fits-all” is. Als je maar met een spandoek op het Malieveld gaat staan, dan doe je het goed. We herkennen in ons gesprek dat in georganiseerd geloof een bepaalde dogmatiek kan ontstaan: er is één uitleg en die wordt heilig. Dat kan juist een praktijk zijn die uitsluiting in de hand werkt. Ons soort mensen doet dit en dat is het goede en daarmee onderscheiden we ons van de ander die duidelijk minder goed is.

Ervaringen met veroordeling en uitsluiting kunnen een drempel vormen om voor het eerst naar een Quaker bijeenkomst te gaan. Als je leest over de Quakers zijn het vaak zulke inspirerende voorbeelden van een zoeken naar zuiverheid! De persoonlijke ervaring kan dan voelen als een falen ten opzichte van verheven idealen. Dat de onderlinge beoordeling en zeker veroordeling niet past bij de praktijk van de Quakers is een verademing en een opluchting

Bovendien, zo bespreken we, zijn er ook seizoenen in het leven dat de aandacht bij het eigen bestaan ligt en minder bij de wereld om je heen. Iedereen loopt een eigen weg, heeft haar/zijn eigen achtergrond. Het is het zoeken, het streven en daarin elkaar vinden en ondersteunen die de gemeenschap vormt. Niet elkaar de maat nemen of de (eigen) werkelijkheid als norm opleggen.

Vanaf het nieuwsgierig raken naar de Quakers bleek het voor sommigen nog een proces van jaren om uiteindelijk lid te worden. Ook een heel persoonlijk proces.

En tenslotte volgt nog een getuigenis bij het afscheid: over een moment waar het er misschien écht op aan zou komen om toch de keuze te maken om met kracht of macht het leven van je dierbaren te verdedigen.

Het Meester Geertshuis waar we in Deventer bij elkaar komen